

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Jærnet

Citation: Kidde, Harald: "Jærnet", i Kidde, Harald: *Jærnet*, udg. af Knud Bjarne Gjesing ; Thomas Riis , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, isamarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1990, s. 326. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde04ny-shoot-idm140608064860288/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Jærnet

Sancta Lucia-Nat, Årets længste – uden Lys, uden Svar ... Noah van Drougge, Dødsbæreren, stod i Spejlet: hendes Brudgom.

I samme Nu var Susan over den væltede Stol mod Steffan – et Slag så hans Øjne røg i Gnister, og hans Baghoved hug mod Væggen.

»Din er Skylden, din – danske Vanskabning! *du* fik mig til at kigge i Spejlet og nu – å nu! en jærrende Hulken.

Steffan tog sig til Panden og fik Fingrene fulde af Blod – hendes Ring havde revet hans Bryn. Han så Dødsbæreren hvide Kittelryg roligt dukke ud i Gangen, og Susan, støttet af Brynte, vakte ad Taperdøren ind på sit Kammer.

Og Blodet fros til Is i hans Sår. I Guds Sted ... Susan, du har Ret: *min* er Svigen med Spejlet, ej Eder, at I forskød det! *min* fra jeg kaldte på det i Seklernes Stue, ja *min* fra jeg overlistede Mikael, fra jeg rakte efter dig i Tårne! Og dit Slag, den Gang som nu: Guds eget, *min* Straf! hans Svar til den Vanskabning, der fritter efter hans Vilje – at svare mod sin egen! Danskeren, den Fremmede i Jærnbåraland ...

Ti *hvorfor* nævnte jeg Spejlet for dig, Susan? For at træde hint Skridt over din, over Guds Vilje! Glemte jeg det for Kronens Tyngde, dens Blod i mine Hænder? Men måtte *dog* træde det, bag Eder, mine Lærlinge?

»Hm nå,« Olof gik hen foran det ensomt brændende Lys – det andet var væltet og slukket mod Gulvet i Susans Fald, »nu har vi vist set nok og kan slukke!« han satte roligt sin Finger i Luen og pressede den ud. »Gød Nat i Stuen! Nu kan Guro Rysserovø komme!« han famlede sig bort i Mørket, stødte mod Døren og fik den op.

I det samme smuttede noget tungt og stønnende forbi Steffan, fjedrede mod ham, skyggede et Øjeblik, dukket, i Gangens Snelysning og forsvandt – Arian var flygtet. Steffan var ene i Sancta Lucia-Nat.

Og Blodet brændte atter levende i hans Sår og fyldte hans Øjne. Han søgte sig frem imod Spejlet at se sin Vunde – og klæbede med Et fast ved dets Glar, ved sin egen Skygge derinde.

Bundet til sig selv ved det Blod, som han vilde udgyde for al Verden, hvoraf han vilde føde Gud – bundet, efter Majas Ord, til sit eget Spejlbillede i Skumringen, sin egen Goldhed ... Nej, bundet til det Løfte, som havde kostet ham hans Blod og skulde koste Susannas, »Bjærget« ...